

مروری بر روش های نوین معماری سبز در راستای رسیدن به توسعه پایدار در ایران

زهره هومن، امیر بهمنی چاهستانی

۱- دانشجوی کارشناس ارشد مهندسی معماری - دانشگاه پیام نور بندر عباس

۲- هیئت علمی دانشگاه فنی و حرفه ای استان هرمزگان

ایمیل نویسنده مسئول: zahrahooman۷۰@Gmail.com

چکیده

معماری سبز یا معماری پایدار یکی از گرایشها و رویکردهای نوین معماری است که در سالهای اخیر مورد توجه عده زیادی از طراحان و معماران معاصر جهان قرار گرفته است. این معماری که برخاسته از مفاهیم توسعه پایدار می باشد در پی سازگاری و هماهنگی با محیط زیست یکی از نیازهای اساسی بشر در جهان کنونی است. منظور از توسعه پایدار، توسعه ای است که نیاز های عصر حاضر را بدون لطمه زدن به توانایی های نسل های آینده به عهده دارد. یکی از ارکان اصلی معماری سبز، ایجاد و توسعه فضاهای سبز مصنوعی می باشد که نقش مهمی در زندگی بشر داشته و جایگزینی برای محیط طبیعی از بین رفته در هنگام ساخت و ساز است. بسیاری از فناوری ها و فعالیت های جدید به منظور کاهش تاثیر انسان بر روی زمین به وجود آمده اند، از جمله: انرژی های جایگزین، استفاده موثر از منابع طبیعی کشاورزی بدون استفاده از مواد صنعتی و سبز پوش کردن پشت بام ها. ساختمان های سبز، پرچم دار توسعه پایدار و ایجاد تعادل بین مسائل مربوط به سلامت محیطی، اقتصادی و اجتماعی هستند. معماری سبز یا اکوتک، در مقابل معماری های تک یعنی تلفیق طبیعت و تکنولوژی می تواند جایگزین منطق خشک تولید کلان و استفاده بی محابا از تکنولوژی و محیط های خنثی و بی مصرف شود. در این پژوهش دو سیستم جهانی رده بندی پایداری ساختمان ها BREEM و LEED عملکرد ساختمان را در زمینه های زیر بررسی می کند: (BREEM) مدیریت، سلامت و تندرستی، انرژی مصالح و ضایعات استفاده از زمین و اقلیم شناسی، آلودگی و (LEED) ساخت یک استاندارد اندازه گیری برای ساختمان سبز در مقایسه با ساختمان های دیگر. پژوهش پیش رو بر اساس مطالعه کیفی انجام شده در ایران صورت گرفته و نگارش این مقاله به روش توصیفی- تحلیلی و ابزار گردآوری داده ها مطالعه کتابخانه ای و مقالات معتبر علمی و اسناد مکتوب می باشد.

واژه های کلیدی: روش های نوین، معماری سبز، توسعه پایدار، ایران، BREEM، LEED